

Řecký jazyk

Řečtina je první filosofický jazyk – přesněji: je to první jazyk, který byl doformováván a tedy zčásti – alespoň dodatečně – spoluformován filosofií. Je svým způsobem hodno pozornosti, že právě tento jazyk posloužil – ovšem ve své lidové, poněkud již pokleslé podobě – nejenom první církvi, ale již židovským učencům – jako prostředek, medium, jímž měl být a byl oslovován celý tehdejší, ale také pozdější svět. Kuriózním způsobem to komentuje Nietzsche ve svém aforismu č. 121 z *Jenseits von Gut und Böse*: „Es ist eine Feinheit, daß Gott griechisch lernte, als er Schriftsteller werden wollte – und daß er es nicht besser lernte.“ Možná, že Nietzsche neprovokuje na nejsprávnějším místě: už stará hebrejská tradice, zejména však poselství první církve chtělo oslovit celý tehdejší známý, zejména vzdělaný svět, tj. svět ovlivněný helenismem. Je zřejmé, že by nemělo smyslu zůstat u nějakého – třeba sebe lepšího – jazyka, který by zůstal většině tehdejších lidí cizí. Jistá pokleslost (nebo později při dalších překladech jistá nevyvinutost) užitého jazyka nemůže být principiálně na závalu tam, kde jde o šíření a zasahování dalších okruhů, a lze mít naopak za to, že tím je (nebo může být) příslušný jazyk kultivován nebo rekultivován (latina scholastických diskusí je sice jazykově pod úrovní latiny třeba cicerónské, ale pojmově je nepochybně daleko vytříbenější).

(Praha, 950122-1.)